

O Privire Asupra Verighetei

Written by Samuele Bacchiocchi

din lucrarea "Christian Dress & Adornment", Capitolul V

Obiectivul capitolului

1. Inelele în istoria pagâna

- Originea inelului,
- Legatura inelului
- Inelul de logodna
- "Puterea magica" a inelelor
- Inele cu otrava
- Inelele astrologice
- Implicatiile originii pagâne a inelelor
- O lectie din vechea Roma

2. Verigheta în istoria creștina

- Inele în Biblie
- Inele de logodna în creștinismul primar
- Scopul inelului marital
- Inelele în ceremonia de nunta
- Inele episcopale
- Influențe degradante
- Istoria se repeta
- Verigheta în istoria metodista
- Adoptarea verighetei
- Legea lui Wesley
- O avertizare pentru Biserica Adventista
- Bijuteriile în Biserica Mennonita

3. Verigheta în istoria Bisericii AZS

- Presiunea conformarii
- Influența negativă asupra altora
- Influența negativă asupra sinelui
- Responsabilitate
- Declarație EGW despre verigheta
- Reformă gradată
- Respectul EGW față de obiceiurile locale
- Vederile adventiste după 1925

- Aprobarea verighetii în America de Nord
- Un proces degradant

Concluzie

- Avertizare finală

Pot creștinii să poarte verighetă? Podoabele de nuntă intra în categoria podoabelor pe care Petru și Pavel le condamnă? (1 Tim 2,10; 1 Petru 3,3). Acestea sunt întrebări care au generat controverse nesfârșite în Biserica mea, ca și în alte locuri.

O parte a problemei este că dezbaterile acestea se bazează mai mult pe simțăminte personale decât pe o clară înțelegere a consecințelor. Cei care poartă verighetă, simt că pentru ei, aceasta este un simbol puternic pentru a-și afirma statutul lor marital, și angajamentul, precum și o apărare contra "petitorilor neinformați". Pe de altă parte, cei care condamnă folosirea verighetii simt că inelul este un ornament interzis prin muștrările apostolice referitoare la "aur, margaritare sau pietre scumpe" (1 Tim 2,10; 1 Petru 3,3).

Obiectivul capitolului. Obiectivul acestui capitol nu este de a-i pune în opoziție pe care poartă cu cei care nu poartă verighetă, ci mai degrabă de a arunca o privire asupra întregii problematice a verighetii de-a lungul istoriei, într-o perspectivă largă, istorică, culturală, biblică. Capitolul da câteva informații de bază despre evoluția semnificației, folosirii și a influenței inelelor în istoria păgână dar și în istoria creștină. Vom da atenție impactului religios al verighetii în viața bisericilor creștine. Aceste informații vor prezenta o bază pentru meditație, pentru a vedea dacă este sau nu potrivit pentru un creștin să poarte astăzi verighetă.

Marturisesc că acest capitol mi-a prilejuit multă cercetare de sine. Venind din Italia, o țară în care purtarea verighetii este considerată imperativă, un semn de fidelitate față de partenerul de viață, m-am apropiat de acest studiu cu convingeri personale condiționate de moștenirea mea culturală. Trebuie să accept că aceste convingeri au fost modificate ca rezultat al consultării materialelor despre evoluția impactului socio-religios al verighetii atât în păgânism cât și în creștinism. Nu prezint aceste concluzii pentru a judeca pe cineva ci doar pentru a prezenta niște informații pe baza cărora fiecare să hotărască pentru sine cu privire la atitudinea față de aceste lucruri.

1. Inelele în istoria păgână.

Originea inelului. Istoria inelului este asemănătoare cu inelul însuși: fără început și fără sfârșit. Nimeni nu poate spune cu precizie cât de departe poate fi în trecut. Se pare că inelele apar în istoria Egiptului, provenind din sigiliu sau din inelul cu sigiliu. Deoarece sigiliul era un semn al puterii, purtătorul unui sigiliu, sau al unui inel cu sigiliu era privit ca o persoană cu mare autoritate. Un personaj regal dorind să-și delege puterea asupra unui oficial, trebuia să-i dea inelul său. Aceasta îi permitea să emita ordine cu deplină autoritate regală. Găsim un asemenea exemplu în Geneza 41,42: "Faraon și-a scos inelul din deget și l-a pus în degetul lui Iosif."

Transformarea inelului cu sigiliu într-un ornament are lor de asemenea în Egipt. Egiptencele bogate purtau inele de aur, pe toate degetele. Egiptencele sărace purtau inele din materiale

mai ieftine: argint, bronz, sticla sau lut, acoperit cu o glazura silicioasa colorata în albastru sau verde.

Grecii, etruscii si romanii au dezvoltat aceasta arta. În perioada republicii romane (449-31 în. Hr.), cetatenii romani purtau numai inele din fier. Sclavilor le era interzis sa poarte inele. Aceasta politica de austeritate s-a sfârșit odata cu începutul perioadei imperiale (31 în. Hr.). Au aparut inele de aur, dar dreptul de a le purta era rezervat ambasadorilor, senatorilor, consulilor si sefului oficial al statului.

Au fost emise diverse legi cu privire la purtarea inelelor. Plinius ne informeaza ca Împaratul Tiberiu a stabilit sa poarte inele doar acei care aveau mari proprietati. Împaratul Severus a extins dreptul de a purta inele asupra soldatilor si apoi si pentru cetatenii liberi. Sclavii purtau inele de fier. Sub împaratul Justinian aceste restrictii au fost desfiintate. Important de vazut ca în timpul Romei imperiale, inele de fier, argint si aur erau purtate în conformitate cu clasa sociala. Cu alte cuvinte, inelul lega o persoana de clasa lui sociala.

Obligativitatea inelului. Folosirea inelului pentru "a lega" o persoana de clasa lui sociala ar putea deriva din originea legendara a inelului. În "Istoria naturala", Plinius ne spune ca inelul apare în mitologia greaca prima data, atunci când Prometeu îndrazneste sa fure focul din ceruri pentru folosul pamântenilor. Pentru aceasta crima, Zeus l-a înlantuit de o stânca în muntii Caucaz pentru 30.000 de ani, timp în care un vultur se hranea zilnic din ficatul sau. Dupa ce s-a chinuit cu lantul mai multi ani, Prometeu, în final, l-a rupt, smulgând o bucata de stânca, împreuna cu lantul. De fapt, Zeus a fost cel care l-a eliberat. Dar pentru a nu renunta la judecata initiala, Zeus i-a rânduit sa poarte o veriga a lantului pe unul din degetele sale, iar pe inel i-a asezat o bucata din piatra de care fusese înlantuit, ca sa-i aduca aminte necurmat ca fusese legat de stânca. Evident, legenda lui Plinius începe cu o superstitie, care de fapt s-a transformat într-un obicei. "Când unui sclav roman i se dadea libertatea, scrie James McCarthy, el primea împreuna cu niste haine, li un inel de fier. Sclavul era legat, ca sa spunem asa, cu un lant caucazian al vasalitatii. Dându-i-se libertatea, el trebuia sa poarte, ca si Prometeu, un inel de fier, pentru aducere aminte. Nu i se permitea sa poarte un inel de aur, deoarece acesta era emblema cetateniei.

Inelul de logodna. Romanii au fost primii care au folosit inele, du doar pentru a lega oamenii de clasa lor sociala, ci si de partenerii de casatorie. La ceremonia de logodna, logodnicul dadea un inel simplu de fier, familiei miresei, ca un simbol al angajamentului sau si al capacitatii sale financiare. La început ceremonia de logodna era mai elaborata si mai importanta decât cea de casatorie, care era o simpla împlinire a angajamentului de logodna. Mult mai târziu, în crestinism, inelul a început sa faca parte din ceremonia de nunta. În cartea sa, "Cum a început", Paul Berdanier sustine ca purtarea obligatorie a verighetii vine din superstitii mai vechi, când un barbat lega funii în jurul taliei, a mâinilor si a gleznelor iubitei, pentru a fi sigur ca spiritul ei va fi tinut sub controlul lui. Superstitiile pagâne, legate de originea inelului roman de logodna, au facut ca primii crestini sa nu adopte folosirea lui. Înainte de a examina folosirea inelului în crestinism, e bine de mentionat câteva superstitii pagâne asociate cu inelul. Acestea ne vor ajuta sa asezam verigheta în contextul ei istoric.

"Puterea magica" a inelelor. Multe legende se refera la puterea magica a inelelor. Dupa o legenda populara, regele Solomon avea un inel cu ajutorul caruia se deplasa zilnic, la amiaza, pe firmament, unde auzea secretele universului. Aceasta explica nemaiîntâlnita lui

înțelepciune. O alta legenda sustine ca Solomon avea un inel cu o piatra neobisnuit de pretioasa care slujea de oglinda magica, în care el putea vedea orice loc sau persoana ar fi dorit. Astfel a reusit sa rezolve cazul celor doua femei cu copilul revendicat. S-a spus ca inelul lui Solomon a fost gasit si folosit de exorcistii iudei care scoteau demonii prin narile oamenilor bolnavi.

Sunt multe asemenea povesti despre puterile vindecatoare ale inelelor. Doctorul grec Galenius, în sec. II d. Hr., scria unui rege egiptean, despre o amuleta cu iaspis verde cu un dragon desenat, încercuit de raze. El sustinea ca era un remediu eficient pentru boli ale organelor digestive. Alte inele vindecau de crampe sau de alte dureri. Eduard, regele Angliei, în sec. XI, este presupusul initiator al folosirii inelelor vindecatoare. Când regele a fost întâlnit de un cersetor, povestea spune ca nu avea bani la el, dar i-a dat un inel drept pomana. Cersetorul, fiind apostolul Ioan deghizat, i-a înapoiat inelul spunând ca i-a conferit puteri miraculoase. Din acea zi, pâna în sec. XVI, în timpul Reginei Maria I, în vinerea mare regii Angliei si reginele binecuvântau si distribuiau inele, care se considera ca aveau puteri de vindecare a epilepsiei.

Inele otravite. În timpul Romei, inelele se purtau nu doar pentru puterea lor vindecatoare, dar uneori si pentru efectul otravitor. Inele otravite aveau un lichid introdus într-o cavitate mica din interior. Un ac mic era conectat cu cavitatea în asa fel încât sa produca o mica zgârietura la introducerea pe deget. Ideea s-a nascut probabil de la dintele de sarpe. Generalul cartaginez Hannibal a primit o doza fatala de otrava din inelul sau (183 - 182 în. Hr.) chiar când era gata sa bata pe romani. Se spune ca familia Borgia din Italia secolului XVI, cunoscuta pentru perfidiile ei, a folosit inele cu otrava pentru a ucide pe dusmanii lor. Inele astrologice. Astrologia, adica credinta ca stelele influenteaza destinul oamenilor, era populara printre caldeeni, egipteni, greci, romani, si a înflorit în lumea occidentala chiar în vremurile nmoastre. Pâna în sec. XVII inelele astrologice erau foarte populare. Aceste inele s-au dezvoltat din credinta ca corpurile ceresti au o influenta speciala asupra natiunilor oraselor si a indivizilor. Acestea se spune, afecteaza înfatisarea personala, temperamentul, dispozitia, caracterul, sanatatea si norocul oamenilor. Pentru a atrage ajutorul zeitatilor planetare, era important sa porti inele cu pietre si metale corespunzatoare pentru fiecare din cei sapte zei plantari:

Soarele - un diamant sau safir pus într-un inel de aur
Luna - un cristal pe un inel de argint
Mercur - un "magnet" cu mercur.
Venus- ametist pe inel de arama
Marte - smarald pe inel de fier
Jupiter - cornelian pe staniu
Saturn - turcoaz pe plumb

Aceste inele diverse erau purtate în functie de preferinta pentru un anumit zeu. O anumita dezvoltare s-a produs în vremea când romanii, care foloseau "saptamâna" de opt zile (numdinum), au adoptat de la iudei saptamâna de 7 zile, pe care o folosim astazi. Când romanii au adoptat saptamâna, ei s-au decis sa numeasca fiecare din cele 7 zile dupa zeii planetari despre care spuneau ca influenteaza zilele (Dies solis - de la Soare, Luni - de la luna, Marti de la marte, etc.). Obiceiul iudaic era sa numeasca zilele saptamânii dupa numarul respectiv (prima zi, a doua, a treia, etc.).

Aceasta credinta ca fiecare zi a saptamânii era controlata de un zeu planetar a dus la dezvoltarea inelelor încrustate cu pietre. Oamenii bogati purtau un inel diferit pentru fiecare zi în conformitate cu piatra care se potrivea pentru ziua respectiva. Apollonius din Tyana, un filozof pitagoreean din primul secol, ne da urmatoarea lista a inelelor cu pietre pretioase, care erau purtate în fiecare zi a saptamânii, pentru a asigura favoarea influentelor astrale:

Ziua Piatra zilei Talisman Astrul
Duminica Diamant Perla Soarele
Luni Perla Diamant Luna
Marti Rubin Topaz Marte
Miercuri Ametist Turqoaz Mercur
Joi Cornelian Safir Jupiter
Vineri Smarald Rubin Venus
Sâmbata Turqoaz Turmalin Saturn

Implicatiile originii pagâne a inelelor. Putinele exemple citate mai sus sunt departe de a fi exhaustive. Enciclopediile pe care le-am consultat contin lungi articole care descriu folosirea superstitioasa a inelelor ca amulete, talismane, farmece, sau ca ajutoare în închinarea la anumiti zei pagâni. Dar ce a fost scris, este suficient pentru a arata ca originea inelelor se regaseste în superstitiile pagâne si în practicile idolatre.

Originea pagâna si semnificatia inelului ridica întrebări despre legitimitatea adoptarii în crestinism a inelului ca reprezentând un legământ marital. În Biblie, valoarea simbolurilor este determinata de originea si semnificatia lor. Sabatul, mielul pascal si sângele, Cina Domnului, botezul si spalarea picioarelor, sunt toate simboluri valoroase deoarece ele au fost stabilite de Dumnezeu ca sa ne ajute sa conceptualizam si sa interiorizam realitati spirituale. Valoarea lor este izvorâta din originea, semnificatia si functia lor divina. Prin contrast, semnificatia verighetii ca un simbol al legământului marital nu își gaseste originea în Scriptura ci în mitologia si superstitiile pagâne. A conferi unui simbol pagân o semnificatie crestina sfânta, duce la secularizarea simbolului. Aceasta s-a si întâmplat cu folosirea verighetii.

Un exemplu este adoptarea pazirii zilei soarelui în crestinismul timpuriu. Un factor care a contribuit la adoptarea în crestinism a Duminicii a fost venerarea pagâna a zeului Soare în ziua soarelui. Încercarea de a conferi zilei soarelui sfintenia unei zile de Sabat, nu a fost niciodata reusita. În ciuda oricarei straduinti a conciliilor, papilor si a puritanilor de a face din Duminica o zi sfânta, realitatea istorica este ca duminica a ramas în general o zi de vacanta (holiday), o zi în care majoritatea oamenilor umbla dupa placeri personale si dupa profit, mai degraba decât dupa prezenta si pacea lui Dumnezeu. Prin extensie, aceasta este adevarat si cu verigheta. Asa cum putem vedea, în ciuda eforturilor conducatorilor religiosi de a restrânge folosirea inelelor doar la verigheta maritala, realitatea istorica este ca multi crestini au cazut în ispita de a purta fel de fel de inele pentru a se împodobi pe ei însisi si nu doar pentru a exprima angajamentul de casatorie. (În plus, verigheta nu prezinta nici o garantie pentru statornicia legământului. N.T.)

O lectie din vechea Roma. Raspândirea folosirii inelelor a început în vechea Roma. De fapt, istoria inelului de logodna, în vechea Roma, poate fi instructiva pentru noi, cei de astazi. La

început, așa cum s-a aratat mai sus, inelul de logodna era un inel simplu din fier, dar curând, acesta a evoluat în inele de aur elaborate. Enciclopedia Britanica scrie: "Daruirea unui inel de logodna era un vechi obicei roman. Inelul era probabil un simplu angajament, "pignus" ca va fi încheiat un contract. În timpul lui Plinius (cca. 70 d. Hr.), obiceiul conservator încă cerea doar un simplu inel de fier. Inelul de aur a fost introdus abia în cursul secolului II. Folosirea inelului de origine seculara a primit aprobare eclesiastica, formula de binecuvântare a inelului existând din sec. XI."

Tertullian (cca. 160-225), un avocat păgân care a devenit un conducător bisericesc influent, deplângea extravaganta în îmbracaminte și podoabe care era evidenta între romanii din vremea sa. El îndemna pe vechii romani să încurajeze modestia și condamna purtarea inelelor de aur cu excepția inelului de logodna. "Nu vad acum nici o diferenta între matroane și prostituate. Rânduielele părintilor nostri cu privire la modestia și sobrietatea femeilor au cazut în desuetitudine."

"Legile părintilor" care restrângea folosirea aurului doar la inelul de nunta, erau probabil recunoscute în prima parte a secolului II; așa cum am aratat, în timpul lui Plinius, (circa 70 d. Hr.) era permis doar un inel de nunta, simplu și din fier. Cu alte cuvinte, ceea ce s-a petrecut în primul secol, adică trecerea de la un inel simplu de fier marital la inele de aur elaborate lucrate, pentru etalarea mândriei, vanității, același lucru s-a întâmplat, cum am vazut, și în biserica creștina.

James McCarthy noteaza care a fost motivul pentru aceasta dezvoltare: "Problema a fost ca romanii, așa cum se întâmpla cu orice om, îndrăgostit de un lucru oarecare, au început să exagereze cu purtarea inelelor. Ei și-au umplut toate degetele cu inele. Unii chiar purtau inele diferite pentru vara și pentru iarna. Erau fara frâu nu doar în ce privește numărul inelelor purtate și în ce privește mărimea lor. Chiar în zilele prăbusirii imperiului, romanii purtau inele grele pe degetul cel mic. Degetul mare suporta însă inele gigantice. Se parea ca imperiul decada inevitabil în stralucirea inelelor".

McCarthy noteaza că în ciuda moralistilor care denuntau purtarea prea multor inele, inelele continuau să fie purtate, iar Roma continua să decada. Roma cadea, iar inelele progresau. Nici nu pot aprecia dacă este sau nu o problema morala..." Cu siguranța că este o problema de moralitate întrucât ceea ce s-a întâmplat în Roma imperială, a avut loc și în Biserica creștina.

2. Verigheta în istoria creștinismului.

Inele în Biblie. Biblia nu da nici o indicație cu privire la purtarea inelelor la logodna sau la nunta. Inelul cu sigiliu este primul inel mentionat în Biblie. Când Tamar s-a deghizat într-o prostituata pentru să-l întâlnească pe socrul ei, Iuda, ea i-a cerut inelul, lantul și toiagul ca zalog ca-i va trimite un ied din turma sa (Gen. 38, 17-19). Ieremia ne informează că israeliții purtau un inel cu sigiliu la mâna dreaptă (Ieremia 22,24). Inelul era folosit pentru a sigila diferite contracte. Era un simbol al autorității, al demnității și al stării sociale (Iacov 2,2). Faraon i-a dat lui Iosif inelul sau ca semn al autorității (Gen. 41,42). Tot la fel, Ahasveros i-a dat inelul lui Haman ca să sigileze decretul regal (Estera 3,10,12). După întoarcerea sa, fiul risipitor a primit un inel de la tatăl său, ca simbol al demnității (Luca 15,22).

Inelele mentionate în Biblie sunt inele cu sigiliu, folosite ca simbol al demnitatii si al autoritatii. Romanii sunt cei dintâi care au folosit inele cu sigiliu ca inel de logodna. Iudeii si crestinii au împrumutat acest obicei de la romani. Din momentul când, la ceremonia de logodna, mirele trebuia sa dea o suma de bani sau un obiect de valoare miresei, s-a ajuns în mod firesc ca acest obiect sa fie un inel.

Inelul de logodna în crestinismul timpuriu. Nu se stie cât de devreme au adoptat crestinii obiceiul roman al purtarii inelului de logodna. Nu este nici o mentiune despre inelul de logodna în Noul Testament, evident, deoarece folosirea lui nu începuse. Cel mai timpuriu inel crestin de logodna a fost gasit în catacombele Romei, sub locul de înmormântare, datând din anul 200 d. Hr. Din acelasi timp avem marturiile lui Tertullian si Clement Alexandrinul despre folosirea de catre crestini a inelelor de logodna. În lumina acestor evidente arheologice si literare, putem spune ca crestinii au adoptat inelul de logodna în ultima parte a secolului II.

Materialul cel mai folosit era bronzul. Inelul sus amintit era din bronz. Putine sunt de altfel inelele gasite. Inele de aur crestine erau rare, aceasta poate datorita faptului ca podoabele bogate si numeroase nu erau în conformitate cu învataturile Bisericii. Contrar modei pagâne care încuraja purtarea de inele la fiecare încheietura, crestinii din acele timpuri purtau doar un inel, acela de casatorie. E interesant ca crestinii au adoptat exact obiceiul roman de a purta inelul de logodna si nu inelul de nunta. Motivul probabil este ca la început ceremonia de nunta nu era asa de dezvoltata ca astazi, ci doar o simpla afirmare a iubirii si a supunerii. Cu alte cuvinte, ceremonia de logodna era mai elaborata ca cea de nunta. Logodna, cum explica Joseph Bingham, "era o ceremonie nevinovata, folosita de romani înainte de nasterea crestinismului, si într-o masura adoptata de iudei, de unde a fost adoptata de ritualul crestin de nunta, fara vreo opozitie sau contradictie."

Scopul inelului marital. Motivul pentru care crestinii nu s-au opus adoptarii inelului marital este probabil, pentru ca nu l-au perceput ca pe un ornament, ci ca pe un simbol al angajamentului marital. Ei nu puteau anticipa ca inelul de logodna putea sa ispitasca pe crestini sa urmeze exemplul pagânilor de a purta mai târziu tot felul de inele ornamentale. Tertullian (160-225), cunoscut ca rigorist în promovarea celor mai stricte standarde crestine si pentru condamnarea folosirii bijuteriilor, se pare ca a aprobat folosirea inelului marital. Am spus mai înainte ca Tertullian deplângea adoptarea de catre femeile romane a podoabelor ispititoare, si sfatuia pe vechii romani sa învete femeile "modestia si sobrietatea" si sa condamne purtarea de aur, cu exceptia inelului de nunta, pe deget. Aceasta arata ca el nu privea inelul de nunta ca pe un ornament nepotrivit, ci ca o evidenta de modestie, si un simbol al angajamentului sotilor, unul fata de celalalt.

O vedere similara este exprimata de Clement din Alexandria (150-215), contemporan cu Tertullian, si care conducea Scoala catehetica (baptismala) din Alexandria, din 190 - 202. În cartea lui, "Instructorul", Clement explica de ce femeile crestine nu trebuie sa poarte haine scumpe, "cercei sau pieptanaturi elaborate si mânjeasca fata prin procedee viclene". Dintre podoabele nepotrivite el apreciaza doar folosirea inelului cu sigiliu ca putând fi permis. "Cuvântul permite femeilor un inel de aur, dar nu pentru podoaba, ci pentru a sigila acele lucruri care trebuie pastrate în siguranta, în exercitarea rolului ei de pastratoare a casei". Functia de sigilare a inelului sugereaza faptul ca e vorba de un inel cu sigiliu, care evident,

functiona si ca inel marital. Pe vremea lui Clement e vorba de inele de aur. Dar aceasta reprezinta o departare de la obiceiul primului secol, când se purta doar un simplu inel marital din bronz. Pliniu cel Batrân scria ca inelul era facut din fier si fara pietre scumpe.

Scopul inelului, dupa Clement, nu era ornamental ci practic si protectiv. Era practic, deoarece femeia folosea inelul pentru a sigila acele lucruri pe care sotul i le dadea pentru a fi pastrate în casa. Daca un rob fugea din casa luând vreun lucru, sigiliul îi proteja proprietatea. Inelul cu sigiliu purtat de sotie reprezenta autoritatea pe care sotul i-o daduse pentru a se ocupa de bunurile casei.

Era protectiv deoarece slujea ca "o legatura de castitate ca nu cumva femeile nechibzuite sa alunece de la adevar". Inelul cu sigiliu era singurul inel permis femeilor crestine: "Hristos ne îngaduie un inel cu sigiliu numai cu scopul acesta. Celelalte inele trebuie sa fie leparate deoarece dupa Scriptura înțelepciunea este o podoaba de aur pentru omul înțelept." Inelele în ceremonia de nunta. Folosirea inelelor la ceremonia de nunta începe în prima jumătate a secolului IV. Totusi, prima descriere explicita o avem de la Isidor de Sevilla, episcop al acestui oras în 595. El scria: "Inelul este oferit de cei doi parteneri ca semn al fidelitatii si al legaturii inimilor în legământ. Inelul este pus pe al patrulea deget deoarece se spune ca o oarecare vena merge de aici direct la inima".

Conceptia ca al patrulea deget (socotit de la degetul cel mare), are o "vena amoris", o vena a iubirii care merge direct la inima, este, evident, o pura superstitie. Inelarul este la fel cu toate celelalte degete din punct de vedere al circulatiei sanguine. În ciuda acestei superstitii, obiceiul de a purta verigheta pe al patrulea deget al mâinii stângi s-a raspândit în toate tarile crestine.

Inelele episcopale. Cunoscând atractia pe care inelele o au asupra laicilor, clerul a adoptat si el folosirea inelelor. Cele mai renumite inele sunt "inelul episcopal" care este dat episcopilor noi alesi si "inelul pescarului" purtat de papa. Denumirea acestuia din urma provine de la piatra de pe el care îl înfatiseaza pe Petru într-o barca tragând o plasa de pescuit. Inelul episcopal, cum explica Enciclopedia Catolica, era strict vorbind "un ornament conferit în ritul consacrarii si era privit ca un simbol al logodirii episcopului cu Biserica". Formula gregoriana folosita si astazi la punerea inelului spune: "Primeste inelul, adica sigiliul credintei, asa cum tu, fiind împodobit cu o credinta fara pata, sa-ti pastreze fidelitatea legământului în care ai intrat cu Mireasa lui Hristos, Biserica Sa".

Idea fidelitatii conjugale este simbolic prezenta în inelele episcopale.

Este demn de remarcat ca aceeasi Enciclopedie subliniaza originea pagâna a inelului episcopal, si anume în inelul de aur purtat de vechii preoti pagâni de la templul lui Jupiter: "Cunoastem de asemenea ca în zilele pagâne ale Romei, fiecare preot al lui Jupiter, avea ca si senatorii, privilegiul de a purta un inel de aur, si nu este surprinzator ca în secolul IV inelele erau purtate de episcopii crestini". Aceeasi sursa totusi e întreaba cu privire la validitatea acestei evidente deoarece tocmai în secolul VII, într-un decret al papei Bonifaciu IV, în anul 610, se cere călugărilor ridicati la demnitatea episcopala sa poarte inelul.

Episcopii si papii iubeau atât de mult inelele lor, încât doreau sa fie înmormântati cu ele. Aceasta explica de ce splendide colectii de inele episcopale au fost gasite în sarcofage papale,

si s-au pastrat pâna la noi. Influenta pagânismului este evidenta la multe inele episcopale, deoarece au pe ele pietre gravate cu simboluri pagâne. Referindu-se la inelul episcopal, Enciclopedia Britanica scrie: "În multe cazuri, o piatra antica era montata pe inelul episcopului, si adesea era si o inscriptie sapata în aur pe piatra, pentru a da un nume crestin unei imagini pagâne." În alte cazuri, dupa aceeasi sursa, nu era facuta nici o schimbare, deoarece "piatra era privita ca un ornament fara semnificatie".

Influente degradante. Influenta pagâna în folosirea inelului este evidenta nu numai prin inscriptiile pagâne de pe piatra inelului, ci si în proliferarea inelelor ornamentale atât pe degetele clericilor cât si ale laicilor. Ceea ce s-a întâmplat în Roma pagâna s-a repetat în Biserica crestina. Ca si în Roma pagâna, si în Biserica crestina, inelul de logodna a început cu un simplu inel de fier, pentru a exprima fidelitatea conjugala, dar curând au aparut inele de aur elaborate, cu pietre care etalau bunastarea, mândria si vanitatea. Si acesta era adevarat atât pentru clerici cât si pentru laici.

Enciclopedia Britanica spune: "În secolul XV si XVI, episcopii purtau adesea trei sau patru inele la mâna dreapta, si în plus, o mare piatra scumpa fixata pe spatele fiecărei manusi." Aceasta imagine a conducatorilor religiosi acoperiti si împodobiti cu inele de aur, pietre scumpe si vesminte încrustate cu aur, este într-un contrast evident cu chemarea apostolica la modestie, si fara "aur, margaritare si haine scumpe" (1 Tim. 2,9. 1 Petru 3,3).

Este evident ca atunci când liderii religiosi au devenit iubitori de aur, pietre scumpe si haine scumpe, n-au mai putut sa cheme poporul la modestie. Aceasta explica de ce, asa cum am vazut în capitolul III, în timpul Evului Mediu, chemarea la modestie în îmbracaminte si podoabe era deseori adresata clericilor, mai mult decât laicilor. Privind în istorie, putem vedea astfel influenta degradanta a verighetii. Concesia care s-a facut enoriasilor de catre liderii religiosi, anume de a purta doar un inel de nunta, a devenit curând un pretext pentru a purta tot, felul de inele ornamentale. Din secolul IV, proliferarea inelelor a devenit atât de alarmanta, încât asa-numitele "constitutii apostolice" scoate în afara legii folosirea inelelor: "Niciodata, sa nu pui un inel de aur în degetul tau, deoarece toate aceste ornamente sunt semne ale lascivitatii de care nu trebuie sa te preocupi." Evident, ca aceasta lege eclesiastica a fost uitata curând, deoarece, asa cum am vazut chiar liderii religiosi s-au acoperit cu aur si cu inele cu pietre scumpe.

Istoria se repeta. Zicala aceasta se aplica în mod special în istoria verighetii. Cea s-a petrecut în Biserica primara si în timpul Evului Mediu se repeta în cadrul fiecărei denominatiuni care a iesit din Reformatiunea protestanta. Am vazut ca în Biserica primara, folosirea inelului marital a avut trei etape: În prima etapa, în perioada apostolica, nu avem nici o dovada a folosirii inelului marital. În a doua etapa, adica secolul II si III, era o folosire stricta doar a unui inel simplu, ieftin, simbol al fidelitatii conjugale, care servea si ca sigiliu pentru scopuri juridice. În ultima etapa, din secolul IV încoace, avem o proliferare a tot felul de inele ornamentale si bijuterii. Aceasta. Evolutie, de la nici un fel de inel în prima etapa, un inel marital simplu în a doua si tot felul de inele în a treia, are loc si în cadrul fiecărei denominatiuni. Sa aruncam scurta privire în istoria bisericilor Metodiste, Mennonite si Adventiste de Ziua a Saptea

Verigheta în Biserica Metodista. Chiar de la începutul miscării Metodiste, John Wesley 1703-1791 sustinea simplitatea în îmbracaminte si evitarea bijuteriilor în general, si a inelelor în

particular. În "Sfaturi pentru Metodisti, referitor la îmbracaminte" el scria: "Nu purtati nici aur, nici perle, nici pietre scumpe... Nu sfatuiesc pe femei sa poarte inele, bratari sau cercei". Mult timp, Wesley a folosit textele Bibliei pentru aceasta pozitie citând cuvintele lui Petru: Podoaba voastra sa nu fie podoaba de afara care sta în împletitura paruii, în purtarea de scule din aur sau din îmbracarea hainelor ci sa fie omul ascuns al inimii în curatia nepieritoare a unui duh blând si linistit. 1 Petru 3,3.4.

Predicarea lui Wesley a avut succese stralucite în Anglia si America. Metodistii erau cunoscuti ca "oameni simpli", fara bijuterii sau inele. La conferinta Bisericii Metodiste episcopale din 1784, s-a pus problema "daca trebuie sa insistam asupra regulilor de îmbracaminte". Raspunsul a fost: "Cu toata certitudinea! Nu este acum timpul de a încuraja preocuparea pentru înfatisarea exterioara. Nu aprobati nici un fel de ornamente, nu faceti nici o exceptie, nici macar pentru femeile maritate. Nu dati bilete nimanui care poarta inele!" Biletetele erau date pentru cei care erau admisi la serviciul divin. Cei care nu se conformau la aceste standarde înalt ale Bisericii, nu erau admisi înăuntru. Aceasta nu pare acceptabil pentru noi, cei de azi. Dar trebuie sa înțelegem aceasta politica în contextul social al sec XVIII din America, o vreme când Biserica decidea în ce priveste stilul de viata al membrilor ei. Regula originala despre îmbracaminte si podoabe a facut parte din Manualul Metodist cunoscut cu titlul "Doctrinile si Rânduielele Bisericii Metodiste" si a fost în aceasta forma pâna în 1852. Primii metodisti au luat aceste sfaturi în serios. Ei aveau un stil de viata simplu, fara jocuri de noroc, dansuri, cosmetice bijuterii sau inele.

Adoptarea verighetii. Prima mentiune despre folosirea verighetii la ceremonia de nuntă este din Manualul Bisericii Metodiste din 1872 cunoscut cu titlul "Rânduielele": "Dacă părpile doresc, bărbatul va aduce un inel pastorului care îl va aseza pe degetul al treilea al mâinii stângi a femeii si bărbatul va zice femeii repetând după pastor: "Cu acest inel mă cunun cu tine si te înzestrez cu bunurile mele pământesti, în numele Tatalui, al Fiului si al Duhului Sfânt".

Un an mai târziu, 1873, Biserica Presbiteriana urma exemplul Bisericii Metodiste schimbând manualul lor ca sa permita uzul inelului marital: "Daca doresc sa aduca un inel, pastorul luând inelul, îl va da barbatului ca sa-l puna în al patrulea deget al femeii pe mâna stanga". Treptat, si alte denominatiuni au slăbit standardele lor în îmbracaminte, si ornamente, permitând purtarea inelelor si bijuteriilor în general. În ultima parte a secolului XIX, folosirea inelelor la ceremoniile de nunta a devenit foarte populara în America. Într-o carte se spunea: "Toate bisericile în prezent folosesc inelul". Aceasta propozitie nu este chiar adevarata, deoarece adventistii, de ex., nu folosesc verigheta la ceremonia nuptiala.

Trebuie sa recunoastem însa ca chiar acele biserici care nu aproba purtarea verighetii au dificultati în combaterea folosirii ei de catre membrii lor. Scriind despre biserica lui, Biserica Mennonita, Melvin Gingerich spunea: "Exemplul folosirii verighetii de catre femei în ultima parte a sec XIX în Pennsylvania de Est si Iowa si Missouri, nu era practica obisnuita." Biserica Metodista a tinut la standardele lui Wesley pâna în 1852. După aceasta data, Manualul metodist nu a mai facut referiri la îmbracaminte si bijuterii nici pentru clerici si nici pentru laici. Unii clerici metodisti pe care i-am întrebat despre aceste probleme au confirmat faptul ca bijuteriile nu constituie o problema în Biserica lor, de multi ani. Nu se ia nici o masura disciplinara pentru cei care poarta bijuterii excesive. Dean Kelly, un savant metodist

merge mai departe spunând ca "de zeci de ani nu exista vreun lucru pe care sa-l faci ca re sa atraga excluderea din Biserica Metodista".

Legea lui Wesley. Rezultatul slabirii standardelor Bisericii în asemenea lucruri ca îmbracamintea, podoabele, distractiile, este de obicei o pierdere a simtului identitatii si misiunii Bisericii. Motivul este ca membrii se identifica mai mult cu valorile lumii si ale societatii decât cu valorile religioase ale parintilor fondatori. Este evident ca în masura în care Bisericile devin prospere si concesive în stilul de viata, în aceeasi masura ei experimenteaza declinul spiritualitatii si al numarului de membri.

În cunoscuta sa carte "De ce cresc bisericile conservatoare", Dean Kelly numeste principiul subliniat mai sus 'Legea lui Wesley': "John Wesley, fondatorul Bisericii Metodiste a rezumat acest proces în ceea ce poate fi numit 'Legea lui Wesley': "Când bogatiile cresc, în aceeasi masura religia decade. De aceea nu este posibil prin natura lucrurilor ca o anumita revitalizare religioasa sa dureze prea mult. Deoarece religia produce si harnicie si cumpatare, se ajunge la bogatie. Dar cum cresc bogatiile, asa cresc mândria, mânia si iubirea de lume cu toate ramurile ei... Nu este oare nici o cale de a preveni aceasta continua decadere a religie curate?"

Wesley a înțeles cu claritate uimitoare cauzele cresterii sau declinului Bisericii. Împlinirea acestei profetii poate fi vazuta în istoria multor biserici începând chiar cu Biserica Metodista. De fapt, Biserica Metodista Unita este una din cele sase principale Biserici protestante care în ultimii ani a cunoscut o scadere semnificativa a numarului de membri, a numarului de scoli si a misiunilor.

Pentru a schimba situatia, Kelly propune trei pasi: În primul rând Biserica trebuie sa-si clarifice scopurile, convingerile fundamentale si standardele stilului de viata. În al doilea rând, o Biserica trebuie sa hotarasca cum sa aplice aceste standarde. În al treilea rând, o Biserica trebuie sa comunice efectiv "crezurile, si standardele membrilor, si în afara, celorlalti". O avertizare pentru Biserica Adventista. Ceea ce s-a întâmplat cu Biserica Metodista poate servi ca o avertizare pentru Biserica Adventista. Kelly, el însusi un metodist a scris acest lucru într-un articol intitulat "Cum pot adventistii sa-si opreasca cresterea". Raspunsul lui e simplu si profund: "Faceti ca metodistii" Dupa Kelly, tot ceea ce adventistii trebuie sa faca pentru a stopa cresterea Bisericii lor si sa înceapa declinul, este sa sublinieze faptul ca standardele Bisericii în îmbracaminte, abstinenta, dieta, zecime, etc. "nu sunt esentiale pentru mântuire". O asemenea subliniere duce la declinul Bisericii deoarece rapeste credinta de pretul ei, de experienta ei si de structura ei.

În lumina acestor observatii este evident ca standardele Bisericii privitor la haine si podoabe pot contribui la declinul sau cresterea Bisericii. Doar credinciosii care urmeaza standarde înalte sunt constienti mereu de chemarea lor si de misiunea lor în lume.

Bijuteriile în Biserica Mennonita. Ca si Metodistii, Mennonitii sunt mentionati în istorie ca stând cu tarie împotriva bijuteriilor, inclusiv a verighetei. În cartea sa, "Vestimentatia mennonita timp de patru secole", Melvin Gingerich noteaza ca " cel puțin 39 rezolutii au fost date împotriva bijuteriilor între anii 1864-1949, jumatate din ele dupa 1818". Articolele care trebuiau evitate erau: "inele de nunta, inele de aur, perle, bratari, brose, ace de par, coliere si

inele de logodna". În unele exprimări se făcea distincție între "articole ornamentale și cele utile", doar cele ornamentale erau interzise.

Gingerich spune că nu este ușor pentru Biserica Mennonită să aplice aceste reguli împotriva bijuteriilor, în special împotriva inelului marital. El scrie: "Cea mai dificilă luptă este împotriva verighetii. Atâta timp cât mennonitii erau un popor rural și locuiau în comunități solide, nu era nevoie pentru femei să-și declare statutul lor marital în public. Dar când bărbații au început să intre și să iasă din aceste comunități, cuplurile s-au convins că folosirea verighetii e necesară atât pentru simbolismul ei cât și pentru rolul ei protector."

Purtarea verighetii s-a accentuat după cel de al doilea război mondial. El mai scrie: "De când cel de al doilea război mondial a crescut urbanizarea mennonitilor, a fost mai dificil pentru ei de a-și păstra obiceiurile distinctive inclusiv evitarea verighetii. În fine, aceasta a devenit comuna multor biserici atât pentru femei cât și pentru bărbați."

În istorie am văzut că acceptarea verighetii a deschis ușa pentru folosirea altor multe feluri de bijuterii. Gingerich recunoaște această tendință în propria sa Biserică: "Odată cu verigheta a apărut și folosirea altor forme de bijuterii". Recunoscând acest lucru, Gingerich îndeamnă Biserica să continue sublinierea importanței unui stil de viață creștin "după învățătura Noului Testament despre umilinta, modestie, simplitate și responsabilitate".

3. Verigheta în istoria Bisericii AZS

Presiunea conformismului. Verigheta a fost o problemă sensibilă în istoria Bisericii AZS. Este important să ne amintim că Ellen White și alți conducători adventiști venind din Biserica Metodistă și din alte biserici, aveau o poziție fermă împotriva folosirii oricărui fel de bijuterii inclusiv inele. Dar când aceste biserici și-au slăbit standardele, către sfârșitul secolului XIX, adventiștii au resimțit tendința de a se conforma lor.

Situația care a confruntat pe adventiști se reflectă într-un articol intitulat "obiceiul de a purta aur", publicat în Review and Herald în 1869. Autorul, Daniel Bourdeau, un american vorbitor de limba franceză, care lucra printre francezii din Canada, Statele Unite și Europa, scria: "Nu cu mulți ani înainte, purtarea obiectelor de aur era considerată un păcat de către baptiști, metodisti și alte denominațiuni. În amintesc vremea când baptiștii, din rândul cărora eram și eu, se bucurau mai mult de prezența Spiritului Sfânt decât acum și își făcuseră o regulă de a lucra cu iubire cu acei membri care purtau aur. Dar după scurt timp, diferitele denominațiuni au suferit o mare schimbare în acest punct și au adoptat practica purtării de aur și de alte podoabe desarte".

Un factor care a contribuit mult la aceasta a fost succesiunea de valuri de emigranți pe tarmurile Americii în a doua jumătate a secolului XIX. Bineînțeles că acești emigranți au adus cu ei obiceiurile lor inclusiv purtarea de bijuterii, în special inelul de nunta. Multe denominațiuni au adoptat noua situație permițând purtarea de bijuterii.

Biserica Adventistă nouă și în creștere, a simțit această presiune. Nu este deloc surprinzător că Ellen White se referea la purtarea de bijuterii. Ea povesteste istoria unei doamne recent botezate, care a înțeles să lepede bijuteriile ei scumpe. În timpul unei vizite la Battle Creek, noua convertită a fost surprinsă să vada pe surorile ei de credință purtând bijuterii. Într-o zi

ea a facut o vizita împreuna cu o sora care ocupa o pozitie responsabila într-o institutie adventista de la Battle Creek. În timpul unei conversatii ea si-a exprimat dorinta de a vinde unele bijuterii pe care le pastrase si a le pune astfel în tezaurul Domnului. Sora "cu mai multa experienta" a încercat s-o convinga sa nu faca asa ceva, spunând "De ce sa le vinzi? Eu le-as purta daca ar fi ale mele!" Pentru a demonstra ca stie ce spune, "i-a aratat un inel de aur pe care i-l daduse un necredincios." Apoi i-a explicat: "Noi nu suntem atât de formalisti ca înainte!" Noua convertita a fost uimita, dar s-a decis sa adopte principiile biblice de modestie si simplitate pe care le-a înteles când a intrat în Biserica.

Influenta negativa asupra altora. Acest episod descopera motivul fundamental pentru care Ellen White îi sfatuiește pe adventisti sa nu poarte bijuterii, si anume influenta negativa asupra altora. În 1881, ea scria: "Aici, Domnul vorbeste prin apostolul sau, în special împotriva celor care poarta aur (1 Tim 2,9-10). Cei cu experienta sa nu duca pe altii în ratacire prin exemplul lor în acest punct. Inelul care va înconjoara degetul poate fi foarte simplu, dar este inutil, iar purtarea lui are o influenta rea asupra altora."

A numi un inel "simplu" drept inutil, poate parea dur, dar trebuie sa înțelegem aceasta în contextul vremii. În America de atunci, inelele erau deja purtate ca ornamente. Folosirea inelelor la ceremonia de nunta era doar o optiune în cele mai multe biserici din America. Asa cum vom vedea, Ellen White nu condamna purtarea verighetii "în tarile în care acest lucru este un imperativ". Astfel, "inelul simplu" la care se referea ea, era cel ornamental. Asemenea inele erau "inutile" în sensul ca nu îndeplineau nici o functie. A purta astfel de inele ca si alt fel de bijuterii, era pentru Ellen White nu doar o îndepartare de la "învataturile clare ale Biblicii", ci si o influenta negativa asupra altora.

Ellen White înțelegea adevarul ca crestinismul este mult mai usor prins (prin influenta) decât învățat. De-a lungul lucrării sale, ea a apelat la simplitate si modestie, cu scopul de a aduce pe oameni la Hristos. "Sa ne îmbracam într-un mod simplu, modest si potrivit, ca sa fim primiti oriunde am merge. Bijuteriile si hainele scumpe nu au o influenta buna, dar podoaba unui spirit blând si linistit care este podoaba consacrării în slujba lui Hristos ne vor da putere de la Dumnezeu".

Influenta negativa pentru sine. Un al doilea motiv important pentru care Ellen White sfatuiește pe adventisti sa nu poarte bijuterii sau haine scumpe este acela ca ele încurajeaza vanitatea si mândria. "Cei care poarta podoabe interzise de Dumnezeu în Cuvântul Sau, alimenteaza mândria si vanitatea inimii. Ei doresc sa atraga atentia la sine. Hainele lor spun: Priviti-ma! Admirati-ma! Astfel ca vanitatea inimii omenesti creste prin îngaduinta de sine. Daca mintea ar fi îndreptata spre a placea Domnului, toate aceste înfrumusetari inutile ar disparea". (Test. vol. 4, 645)

Când îngaduim vanității si mândriei sa expuna fel de fel de ornamente sau haine scumpe, "înabusim dorinta de a face fapte bune", deoarece atunci când oamenii devin obsedati de înfrumusetarea trupurilor lor, ei au mai puțin interes, timp si bani pentru nevoile altora.

Responsabilitate. Cele de mai sus conduc la al treilea motiv pentru care Ellen White sfatuiește pe adventisti sa nu poarte bijuterii si anume responsabilitatea noastra fata de timpul, sanatatea si banii nostri. "Fiecare banut salvat de la împodobirile nefolositoare poate fi folosit pentru nevoile altora sau oferit în lucrarea lui Dumnezeu, pentru a sustine lucrarea

de predicare a misionarilor în tari straine, pentru publicatii care sa aduca raze de lumina în sufletele afundate în ratacire. Fiecare banut folosit în mod inutil ne rapeste ocazia pretioasa de a face bine". (Test. vol. IV, 646.)

Ca si Wesley, Ellen White era constienta de nevoile celor saraci si ale bisericilor noi. Ea economisea orice dolar pentru programele în crestere ale Bisericii. Ea privea la bani ca fiind banii lui Dumnezeu, ce trebuiau administrati judicios. "Câti bani ai cheltuit pentru tine si pentru a câstiga admiratia unor inimi la fel de goale ca a ta? Aceia erau banii lui Dumnezeu. Ce mult bine s-ar fi putut face cu ei!" (Idem)

Declaratia cu privire la inelul de logodna. Interesul Ellenei White pentru tot ce însemna responsabilitate în fata lui Dumnezeu, ne ajuta sa înțelegem pozitia ei fata de inelul de logodna. Trebuie sa notam ca în contrast cu ceea ce gândesc cei mai multi adventisti, verigheta nu era o problema arzatoare în mintea ei. În cele aproximativ 100.00 de pagini pe care le-a scris, nu gasim decât O SINGURA DECLARATIE EXPLICITĂ CU PRIVIRE LA ACEASTA.

Aceasta importanta declaratie apare pentru prima data într-o scrisoare pe care a trimis-o în 1892 din Melbourne, Australia, "scumpilor mei frati si surori". A fost publicata mai târziu în 1923, în compilatia intitulata "Marturii speciale pentru predicatori si lucratori", în capitolul "Economia sa fie practicata în toate lucrurile" (Testimonies to ministers, 180-181). În acea vreme, Ellen White se gasea în Australia ajutând la începerea lucrării adventiste pe acel continent. Membri erau putini, cam 376, dar nevoile erau multe. Biserica era în criza financiara iar programul începea cu construirea unei edituri.

Situatia financiara era asa de stringenta încât fiecare penny era de ajutor. Ea se plângea ca în ciuda acestei situatii, unii membri își cheltuiau banii pe mobila, extravaganta si haine, în loc sa se gândeasca la nevoile lucrării. Misionarii americani care traiau dintr-un salariu prea mic, erau uitati, în timp ce se cumparau verighete ca sa urmeze obiceiul de obste. În acest context, Ellen White a scris: "Unii simt ca o povara necesitatea purtării inelului de casatorie, gândind ca sotiile lucratorilor trebuie sa se conformeze acestui obicei. Dar aceasta nu este necesar. Sotiile lucratorilor sa aiba mai degraba acea veriga de aur care sa lege sufletele lor de Hristos, un caracter curat si sfânt, iubirea adevarata, blândetea si bunatatea, care sunt rodul adevarat al crestinismului, si influenta lor va fi sigura oriunde. Faptul ca suntem în contradictie cu un obicei oarecare, nu trebuie sa fie un motiv ca sa-l adoptam si noi. Americanii pot sa-si afirme pozitia prin faptul ca acest obicei nu este obligatoriu si în tara noastra. Nu avem nevoie sa purtam semnul, deoarece noi nu suntem necredinciosi legământului casatoriei, iar purtarea inelului nu este neaparat o garantie ca suntem credinciosi. Sunt îngrijorata cu privire la acest proces care pare sa evolueze printre noi, prin conformarea fata de obiceiuri si moda. Nici un penny sa nu fie cheltuit pentru inele de aur, care sa arate ca suntem casatoriti!"

Aceasta declaratie este în mod clar adresata lucratorilor americani care slujeau în Australia si care nu purtau verighete înainte, deoarece în America nu era obligatoriu. Ellen White arata ca misionarii americani nu aveau nevoie sa cumpere inele. Sfatul ei era bazat pe patru consideratii de baza. Mai întâi nu era dificil pentru misionarii americani de ce nu poarta verighete, deoarece nu era un obicei national. În al doilea rând, obiceiul era irelevant, întrucât purtarea unui simbol nu era si o dovada a fidelitatii în casatorie. Un al treilea lucru, banii

cheltuiti pentru a cumpara inele puteau fi folositi mai bine pentru nevoile Bisericii. În al patrulea rând, purtarea inelelor de nunta putea fi un proces degradant, prin încurajarea obiceiurilor si a modei. Aceste consideratii sunt legitime si pentru astazi.

O reforma treptata. Este important de notat ca Ellen White nu condamna obiceiul purtării verighetei în tarile unde aceasta era privita ca un imperativ. Declaratia ei continua: "În tarile unde acest obicei este imperativ, nu trebuie sa condamnăm pe cei care poarta inelul de nunta; lasati-i sa-l poarte, daca o fac cu constiinciozitate. Dar misionarii nostri sa nu creada ca purtarea inelului va creste influenta lor cu acest fleac. Daca ei sunt crestini vor manifesta asemanarea cu Hristos în caracter, în cuvinte, în fapte, acasa si în asociere cu altii." Cuvintele "daca o fac cu constiinciozitate", sugereaza ca Ellen White nu justifica purtarea inelului marital nici chiar în tarile unde aceasta era un imperativ social. Cuvântul "daca", sugereaza ca chiar în acele tari pot avea dificultati în a împaca purtarea inelului cu glasul constiintei lor. Aceasta poate fi adevarat atunci când constiinta este iluminata de o înțelegere deplina a origini, semnificatiei si a impactului spiritual pe care îl are verigheta.

Personal trebuie sa marturisesc ca am purtat o verigheta în mod constiincios pâna acum deoarece am privit acest lucru prin ochelarii culturii mele italiene, ca un simbol al pozitiei maritale. Pentru acelasi motiv nu am încercat niciodata s-o conving pe sotia mea sa nu poarte. Dar acum, dupa ce am învatat câte ceva cu privire la originea pagâna, influenta negativa asupra vietii mele spirituale si asupra altora, nu mai pot privi purtarea unui inel de nunta cu o constiinta curata. Sunt bucuros ca si sotia mea a ajuns la aceasta perspectiva. Ellen White înțelegea importanta acestui adevar. Pentru a face o reforma cu succes nu trebuie sa mergem mai repede decât pot înțelege oamenii noile adevaruri. De aceea, dânsa nu mostra pe membrii care purtau verigheta din Australia sau Europa. Ea înțelegea ca lucrul acesta necesita timp pentru clarificare cu privire la "procesul degradant" al purtării inelului. Filozofia ei este bine exprimata în sfatul pe care-l dadea cu privire la reforma în dieta, care se poate aplica foarte bine si la reforma hainelor si a bijuteriilor: "Nu trebuie sa mergem mai repede decât pot înțelege cei ale caror constiinte si minti trebuie sa fie convinse de adevarul pe care-l aparam. Trebuie sa-i întâlnim pe oameni acolo unde sunt. Unii dintre noi au avut nevoie de multi ani ca sa ajunga la pozitia actuala în reforma sanitara. Este o munca greoaie aceea de a produce o reforma în dieta. Ne întâlnim cu un apetit puternic... În reforma, este mai bine sa facem un mic pas, decât sa facem un pas dincolo! Decât sa esuam cu totul, mai bine sa fim alaturi de oameni." (Test vol III p.20).

Ellen White trata cu respect obiceiurile locale. William C. White, fiul Ellenei White, relateaza doua episoade care ilustreaza respectul mamei sale (dar nu si aprobarea) pentru obiceiul local al purtării verighetei. Primul este din Europa, unde Ellen White a lucrat între 1885 si 1887. Spre sfârșitul anului 1885, un predicator adventist din Basel predica într-o seara împotriva purtării de bijuterii, inclusiv inele. O doamna l-a întrerupt pe predicator întrebându-l daca se referea si la verigheta. Fara ezitare, el raspunse: "Da, totul!" Incidentul a trezit controverse mari deoarece în Europa purtarea verighetei nu era privita ca ornament.

Când problema a fost adusa la cunostinta Ellenei White, prin fiul sau, prezent la întâlnire, "ea a spus ca acolo unde purtarea verighetei era ceruta de obiceiul social ca o dovada de loialitate, predicatorii nostri sa nu faca presiumi ca acest obicei sa fie lasat". (Scrisoarea lui W.C.White din 6 august 1913). Referindu-se la acelasi episod, într-un loc unde purtarea verighetei era considerata ca un imperativ, W.C.White scria din nou într-o alta scrisoare: "Ea

a spus ca trebuie sa discernem diferenta dintre purtarea inelului ca ornament si purtarea inelului ca un semn de loialitate fata de sot". (Scrisoarea lui W.C. White din 9 august 1916). Trebuie sa notam ca o asemenea diferenta trebuie facuta doar în tarile unde purtarea inelului este ceruta de obiceiul social.

Un al doilea episod îl implica pe W.C.White însusi. Când lucra cu mama lui în Australia, a întâlnit o tânara, Ethel May Lacey, de care s-a îndragostit. Era din Anglia si lucra în Tasmania. Tatal ei se retrasese în Australia dupa ce fusese în serviciul politiei britanice. Familia si prietenii ei priveau verigheta ca foarte importanta. Cunoscând însa obiectia Ellenei White în dreptul misionarilor americani, May Lacey s-a hotarât sa discute aceasta problema cu Ellen White, viitoarea ei soacra. Pe scurt, dupa aceea a raportat logodnicului: "Willie, dânsa mi-a spus ca nu are nimic împotriva sa port verigheta!" Dar, dupa ce s-au mutat la casa lor, ea si-a scos inelul si nu l-a mai purtat niciodata deoarece nu se simtea confortabil cu el. În lumina acestei experiente, W.C.White spunea ca mama lui nu era împotriva "purtarii inelului ca simbolizând fidelitatea, în tarile si printre acei oameni în care obiceiul este înradacinat, încât departarea de la acest obicei ar fi fost gresit înțeleasa".

Aceste consideratii ne duc la concluzia ca Ellen White nu da o regula generala pentru orice adventist din orice colt al lumii. În tarile unde purtarea verighetei era considerata un imperativ, ea lasa la alegerea fiecaruia sa urmeze sau nu acest obicei. Totusi, ea n-a ezitat sa spuna ca purtarea unui inel declanseaza un proces degradant prin conformarea la moda. Convingerea ei era îndreptatita. Am vazut în cursul istoriei ca îngaduirea unui inel de nunta a adus multora pretextul pentru purtarea inelelor ornamentale, a cerceilor, a bratarilor, etc. Vom vedea ca acest "proces degradant" a afectat si Biserica Adventista.

Conceptia adventista dupa 1925. Folosirea verighetei la ceremonia de nunta s-a stabilit în majoritatea bisericilor protestante în prima parte a secolului XX. Nu este surprinzator ca si unii adventisti au dorit o "ceremonie a inelului". (Evreii au dorit sa aiba si ei un împarat - ca toate celelalte neamuri... - N.T.) Pentru a descuraja acest lucru care ar fi dus la proliferarea inelelor ornamentale, la Conciliul de toamna din 1925, liderii bisericii au votat ceea ce a si fost înscris mai târziu în Manualul Bisericii AZS: "Privim cu dezaprobare ceremonia inelului si asupra pastorilor care oficiaza casatorii între credinciosi si necredinciosi, precum si casatorii cu cei care nu sunt de credinta noastra". (Aceasta declaratie a aparut pentru prima data în Manualul Bisericii AZS, Washington D.C., 1932, pag. 175). Apoi a aparut în câteva editii ale Manualului Bisericii pâna în anul 1951.

Aceasta declaratie nu a reusit însa sa opreasca folosirea bijuteriilor, în special a inelelor. Prin urmare, liderii Bisericii noastre au discutat problema în toamna anului 1935. De data aceasta, exprimarea lor a fost mai hotarâta: "Membrii Bisericii noastre au fost de la început niste oameni simpli. Standardul nostru ne cheama sa lepadam bijuteriile, în special acele articole mentionate în Biblie si Marturii ca: inele, cercei, bratari, coliere. Va îndemnam la o mai mare loialitate fata de aceste standarde divine."

Propozitia de mai sus nu face o mentiune speciala la verigheta deoarece în acea vreme problema era mai mult purtarea de bijuterii în general decât purtarea verighetei în special. Situatia s-a schimbat repede. Deoarece purtarea verighetei a câstigat popularitate în societatea americana în timpul celui de al doilea razboi mondial, din motivele descrise mai jos, un

numar crescând de membri ai Bisericii AZS din America de Nord au început sa poarte verigheta.

Pentru a descuraja acest obicei, o noua declaratie a fost facuta cu privire la acest lucru în editia din 1951 a manualului Bisericii. Aceasta propozitie se bazeaza pe sfatul dat de Ellen White în 1892 si restrânge purtarea verighetei doar în acele tari unde obiceiul era considerat imperativ: "În unele tari, obiceiul de a purta un inel de nunta este considerat ca imperativ, având în mintea oamenilor un criteriu de virtute, si de aceea nu este privit ca ornament. Sub asemenea circumstante, nu putem condamna aceasta practica." (Aceasta fraza apare în toate editiile Manualului din 1951 pâna în 1990).

Aprobarea verighetei în America de Nord. Atitudinea restrictiva din Manualul 1951, a avut efect în America de Nord, pâna în 1986. În acest an, Conciliul anual al Diviziunii Nord Americane, a votat sa ridice aceasta restrictie si sa dea membrilor Bisericii din America de Nord posibilitatea de a purta o verigheta simpla ca si în alte tari: "Am votat si am recunoscut ca în armonie cu pozitia stabilita în Manualul Bisericii, unii membri din America de Nord si din alte parti ale lumii simt ca purtarea unui inel simplu este un simbol al credinciosiei fata de legamântul casatoriei si declaram ca aceste persoane sa fie pe deplin acceptate în partasia si slujba Bisericii". Mai multi factori au contribuit la ridicarea acestei restrictii. Din 1951, multi membri ai Bisericii au venit în America din alte tari unde purtarea verighetei era indispensabila social. În asemenea cazuri, ei au continuat sa poarte verigheta si în America. Erau de asemenea si adventisti americani care credeau ca purtarea verighetei este un imperativ în America de Nord, ca si în alte tari... În mod consecvent ei faceau referire la ceea ce spunea Ellen White în 1892 ca fiind o concesie pentru "acele tari unde obiceiul este imperativ" si îl considerau aplicabil si în America de Nord.

Nu este nici o îndoiala ca obiceiul purtarii verighetei a câstigat forta în Statele Unite de la al doilea razboi mondial. În cartea "Inelele de-a lungul vremii", James McCarthy arata motivul acestei evolutii: "Niciodata n-a fost casa asa de scumpa tinerilor! Niciodata n-au simtit atâta dor fata de sotie si fata de tot ce însemna casnicie. Mîrii insistau pentru ceremonia celor doua inele. Un inel era tot ce puteau lua de acasa ca sa fie cu ei în razboi. Iar tînara sotie dorea ca sotul soldat sa poarte ceva care sa-i aminteasca mereu de starea lui maritala atunci când hoinarea prin lume".

Popularitatea verighetelor a crescut astfel în Statele Unite odata cu al doilea razboi mondial, dezvoltându-se o întreaga industrie dedicata exclusiv pentru a crea noi modele de inele. Astazi, majoritatea inelelor nu mai sunt doar verighete simple, ci au luat diverse forme, încrustate cu diamante sau alte pietre pretioase. Dupa relatarea mai multor bijutieri pe care i-am consultat, circa 90% din inele vândute sunt cu diamante sau alte pietre pretioase. Aceasta înseamna ca doar 10% din oameni cumpara si poarta verighete simple. Bijutierii mi-au spus ca acestea nu mai sunt la moda si ca peste putina vreme vor fi doar piese de muzeu. Astazi nu se mai poate spune ca inelul de nunta nu este un ornament, deoarece cele mai multe sunt încrustate cu diamante si cu pietre pretioase. Astfel de inele sunt podoabe costisitoare, în contradictie cu principiile biblice de modestie si simplitate.

Un proces degradant. Cresterea popularitatii inelelor i-a influentat pe adventistii din America si din alte parti ale lumii. Lucrarea mea în diverse locuri m-a adus fata în fata în mod constant cu realitatea acestui "proces degradant" al conformarii cu moda bijuteriilor. În comunitatile

mari este ceva obisnuit pentru mine sa vad membri care poarta nu doar inele de nunta cu pietre scumpe, dar si cercei, bratari si coliere.

Îmi amintesc, pe când eram în Italia, ca surorile noastre purtau doar o verigheta simpla. Ce deosebire este astazi! Recent am predicat în câteva mari biserici din Italia de Nord, Austria, Elvetia, Danemarca, Norvegia si Anglia. Peste tot am întâlnit un mare numar de membri împodobiti din plin cu bijuterii, inclusiv verighete ornamentale. Situatia nu este diferita în America de Nord. Argumentul pe care l-am auzit adesea este ca bijuteriile nu mai sunt o problema!...

Intentia mea nu este de a judeca motivele acelor membri care poarta inele cu diamante si alte feluri de bijuterii. Stiu din experienta ca multi din ei sunt foarte sinceri si nu dau multa importanta bijuteriilor pe care le poarta. Ei le poarta pentru a fi potriviti cu diverse ocazii, asa cum cere eticheta sociala. Ei nu fac un idol din bijuteriile lor si sunt voiosi sa le scoata când înțeleg principiile de modestie, simplitate si responsabilitate.

Mai degraba, intentia mea este de a arata ca Ellen White avea dreptate sa se îngrijoreze cu privire la acest "proces degradant" al conformarii cu lumea chiar în lucruri mici, cum ar fi verigheta cea mai simpla. Aceasta trecere în revista a istoriei verighetei ne arata cum niste lucruri mici pot deschide usa la compromisuri mai mari.

Concluzie. Ne punem doua întrebări: 1)Pot crestinii sa poarte un inel marital? 2)Acest inel de nunta intra în categoria ornamentelor nepotrivite de aur si perle, mentionate de Pavel si Petru? Ca un raspuns la aceste întrebări, am vazut care a fost istoria inelului mai întâi în vechea Roma, si apoi în bisericile crestine. Ceea ce am vazut în istorie poate fi rezumat în cinci puncte:

Mai întâi, originea inelului este dezvaluita de mitologia si practicile pagâne. A investi un simbol pagân cu o semnificatie sfânta, crestina, poate usor sa conduca la secularizarea însusi a simbolului. Un caz asemanator este adoptarea în cretinism a zilei soarelui ca fiind ziua Domnului, care mai degraba a devenit o vacanta (holiday) decât o zi sfânta (Holy Day). În al doilea rând, romanii au introdus folosirea unui inel de fier ca sa legalizeze legământul a doi tineri. Totusi am vazut ca acesta a evoluat foarte repede în inele elaborate de aur, care au acoperit toate degetele.

În al treilea rând, ceea ce s-a petrecut în Roma pagâna, a avut loc si în Biserica crestina. Am descoperit ca în cretinismul timpuriu, folosirea inelelor maritale a evoluat în trei etape. În prima etapa, cea a perioadei apostolice, nu avem nici o evidenta a folosirii verighetei. În a doua etapa, secolul II si III, era doar o folosire restrictiva a unui inel simplu, de nunta. În ultima etapa, din secolul IV avem o proliferare de tot felul de inele ornamentale si bijuterii. În al patrulea rând, ceea ce s-a întâmplat în Biserica primara, s-a repetat în denominatiunile din timpurile moderne. Cele doua exemple pe care le-am studiat, Bisericile Metodista si Mennonita, sunt pe acelasi tipar. În prima etapa, nici bijuteriile si nici inelele de nunta nu erau permise. În a doua etapa s-a facut o concesie pentru purtarea verighetei. În etapa finala, aceasta concesie a devenit un pretext pentru a purta tot felul de bijuterii, inclusiv inele ornamentale.

În al cincilea rând ceea ce s-a întâmplat în Biserica Metodista si Mennonita a avut loc si în

Biserica Adventista. Tiparul este acelasi. În prima etapa, din zilele de început ale Miscarii Adventiste, nici un fel de bijuterii sau verighete nu erau îngaduite. În a doua etapa s-a facut o concesie, pentru purtarea inelului marital, numai în acele tari unde obiceiul era vazut ca imperativ. În etapa finala, concesia s-a extins la membrii Bisericii din America de Nord. Rezultatul acestei evolutii este o crestere puternica a purtarii de felurite bijuterii, inclusiv inele ornamentale.

Pe scurt, lectia istoriei este evidenta. Si în vechea Roma si în Biserica crestina, inelele .maritale au exercitat o influenta degradanta, prin ademenirea oamenilor de a purta inele ornamentale si alte tipuri de bijuterii. Se pare ca inelele exercita o atractie aproape fatala. Oamenii pot deveni atât de îndragostiti de verigheta lor, încât sunt usor ispitiți de a creste numarul inelelor si de a "îmbunatati" stilul lor.

În lumina acestor descoperiri, care trebuie sa fie raspunsul la prima întrebare: daca crestinul poate sa poarte verigheta? Raspunsul este acesta: Crestinii pot sa poarte o verigheta simpla daca o fac cu constiinta curata, în acele tari unde cultura lor o considera ca un imperativ. La a doua întrebare, daca verigheta intra sau nu în categoria acelor ornamente nepotrivite de aur si perle de Pavel si Petru, raspunsul este acesta: În decursul istoriei, verigheta simpla nu a fost considerata ca un ornament, dar istoria ne învata ca simpla verigheta n-a ramas tot asa multa vreme. Verigheta a evoluat pâna astazi în inele elaborate încrustate cu pietre pretioase.

Avertizare finala. Astazi au loc rapide schimbari culturale. În multe tari occidentale, conceptia despre sfîntenia, nevoia si trainicia casatoriei s-a schimbat si a fost înlocuita cu conceptia seculara despre casatorie ca fiind un contract social care poate fi usor desfacut, prin sentinta judecatoreasca. În mode clar, divortul nu mai este doar o boala americana, ci s-a raspândit repede în cele mai dezvoltate tari crestine. Rezultatul este ca verigheta si-a pierdut si ea, în mod treptat, semnificatia de fidelitate, "pâna când moartea ne va desparti", si a devenit din ce în ce mai mult un ornament.

În plus, oamenii astazi nu mai sunt satisfacuti cu un inel de aur simplu, de nunta, ci vor inele mai elaborate cu diamante sau alte pietre. Simpla verigheta a devenit o relicva a trecutului. Aceasta înseamna ca verighetele au devenit ornamente costisitoare, în cotrast cu principiile biblice de modestie si simplitate. În lumina acestor consideratii, purtarea verighetei poate deveni foarte curând nepotrivita pentru crestini chiar în tarile unde în mod traditional, verigheta este un semn de virtute.

Multi spun ca bijuteriile, în general, si inelele în special, sunt un lucru prea mic care nu trebuie sa întunece problemele mai importante. Sunt de acord. Crestinismul este mai mult decât bijuterii sau inele. Tocmai de aceea nici nu se face caz de ele în Biblie. Pe de alta parte, atât Biblia cât si istoria descopera ca dragostea fata de bijuterii si purtarea lor duc în mod constant la declin spiritual si apostazie. Daca verigheta nu este decât un lucru de mica însemnatate, de ce nu o scoatem, acolo unde nu este un imperativ social?... De ce sa nu purtam în locul ei "veriga de aur care leaga sufletul de Isus Hristos, un caracter curat si sfânt, adevarata iubire, bunatate si smerenie care sunt fructul adevaratului crestinism, si astfel influenta noastra sa fie sigura oriunde în lume"?